

ΚΕΛΑΪΔΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΕΙΛΙΝΟΥ

ἘΑΘΕ φερά ποῦ ἀργολίστρεᾷ τὸ δειλινὸ ἐδῶ πέρα
Δὲν εἶναι τὸ βασίλειμα ποῦ μὲ γλυκομεθᾷ,
Δὲν εἶναι ἡ χώρα ἡ μαγικὴ, χτισμένη 'ς τὸν ἀέρα
'Απὸ τὰ νέφια, ἀπὸ τὸ φῶς, κι ἀπὸ τὰ ξωτικά

Δὲν εἶναι τᾶνθια ποῦ ξυπνοῦν καὶ μεταξὺ τους λένε
Τοὺς πόνους τοὺς ἀνάκουστους, τὶς ἀφραστες χαρές,
Δὲν εἶναι ἡ ὥρα ἡ μουσικὴ ποῦ ρυθμικὰ ἀργοκλαῖνε
Μπροστά μας χίλιοι θάνατοι, πίσω μας χίλιες ζωές.

'Στὴν ἄκρη ἀπ' τὸ τρίστρατο, στοῦ πεύκου τὶς χλωράδες
Εἶν' ἓνας φτερωτὸς λαὸς ποῦ μὲ κλυκομεθᾷ...
Παρηγορεῖστ' ἐσεῖς, πουλιά, κ' ἐσεῖς, κελαϊδιστάδες,
Τὰ κιτρινοφυλλιάσματα καὶ τὰ ψαρά μαλιά·

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

